

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Z. A.**, zast. Mgr. Štěpánem Krtkem, advokátem se sídlem Lidická 10, Litoměřice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2008, č. j. OAM-67/VL-10-11-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2010, č. j. 61 Az 16/2008 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Mgr. Štěpána Krtka **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž byla stěžovatelova žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí žalovaného vycházelo ze skutečnosti, že stěžovatel v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany neuváděl žádné důvody, pro které lze poskytnout některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti podle § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), se Nejvyšší správní soud dále zabýval tím, je-li kasační stížnost přijatelná (§ 104a s. ř. s.), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sb. NSS pod č. 933/2006.

V projednávané věci stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s., brojí tedy proti nezákonnosti spočívající v nesprávném

posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, proti nesprávně zjištěnému skutkovému stavu správním orgánem a proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu.

Stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky podle písm. a) uvedeného ustanovení s. ř. s. vidí v tom, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany uváděl důvody dle § 12 a § 14a zákona o azylu. Uváděl totiž, že se bojí návratu do země původu z důvodu obavy z pronásledování ze strany veřejných orgánů a služeb. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. namítá stěžovatel, že se správní orgán během řízení o udělení mezinárodní ochrany nedostatečně zabýval zjištěním skutkové podstaty věci a neshromáždil zprávy o zemi původu týkající se svobody víry a náboženského vyznání. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dle písm. d) výše uvedeného ustanovení s. ř. s. pak stěžovatel shledává v tom, že krajský soud vyšel ze stejných důkazních prostředků a materiálů jako správní orgán.

Z uvedených důvodů navrhuje stěžovatel napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že na námitky prezentované v kasační stížnosti dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů.

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, je třeba poukázat na obecně formulované žalobní body. S touto otázkou se Nejvyšší správní soud vypořádal např. ve svém rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, www.nssoud.cz, který se vztahuje právě k soudnímu přezkumu nekonkretizovaných žalobních námitek.

K námitkám nedostatečně zjištěného skutkového stavu před správním orgánem zdejší soud poukazuje také na řadu svých rozhodnutí. V rozsudku ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 - 72, www.nssoud.cz, se uvádí, že „*správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Ze žádného ustanovení tohoto zákona nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikala povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci (...) má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Tomu konečně odpovídá i povaha soudního přezkumu, myšleno odkazem na § 77 s. ř. s., neboť tam založené oprávnění soudu provádět dokazování dotýkající se požadavku plné jurisdikce, se však po výtce váže k předmětu soudního řízení, totiž rozhodnutí vydaného správním orgánem, který je povinen postupovat podle příslušných procesních předpisů. Takto je třeba chápat i ust. § 75 s. ř. s., podle něhož soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Na tomto místě je třeba zdůraznit logiku řízení o žádosti o udělení azylu, které je prováděno zásadou aktivity žadatele o azyl. Správní orgán musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předitovat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován.*“

Také v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, je uvedeno, že ze zákona o azylu lze dovodit, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 tohoto zákona jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. „*V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou zamítne. Nedojde-li k zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné ve lhůtě třiceti dnů od zahájení správního řízení, vydá rozhodnutí dle ustanovení § 12 s dalšími akcesorickými výroky. To ovšem neznamená a z žádného ustanovení zákona tak nelze dovodit, že by správnímu orgánu za této situace vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění.*“ Povinnost zjistit skutečný stav

věci dle citovaného rozsudku má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.

K rozsahu zjišťování skutečností v řízení o udělení azylu se Nejvyšší správní soud vyjadřoval také v rozsudku ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Azs 120/2005 - 60, www.nssoud.cz, kde zdůraznil povinnost správního orgánu zjišťovat toliko skutečnosti rozhodné pro udělení azylu v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. V rozsudku ze dne 13. 7. 2006, č. j. 2 Azs 207/2005 - 64, www.nssoud.cz, se pak vyslovil k povinnosti žalovaného provádět dokazování.

Konečně pokud jde o to, že stěžovateli měla být udělena některá z forem mezinárodní ochrany, je v tomto směru opětovně třeba poukázat na stěžejní postavení výpovědi a pohovorů se žadatelem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2010, č. j. 2 Azs 3/2010 - 108, www.nssoud.cz). V daném případě však stěžovatel uváděl, že chce žít normální život v České republice. Zde se také oženil, ale příjmení manželky si již nevybavuje. Dále uváděl, že žádá o mezinárodní ochranu, neboť se bojí o svou bezpečnost v ČR i v zemi svého původu; mafie i tajné služby se o něj zajímají. Bojí se nařčení z terorismu a obává se také rasismu. Žádné bližší podrobnosti však nespecifikoval, a to přes dotazy správního orgánu. Nedodal, kdo konkrétně mu vyhrožuje, čím a proč. Uvedl pouze, že jeho případ je znám všem policistům v řadě míst České republiky a také mnoha politikům a médiím.

Rozpor ve výpovědích žadatele o mezinárodní ochranu, vágní odpovědi a jiné lavírování již bylo mnohokrát předmětem přezkumu Nejvyšším správním soudem. Tady je možno poukázat např. na rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, či rozsudek ze dne 1. 4. 2009, č. j. 2 Azs 5/2009 - 113, oba viz www.nssoud.cz. Také v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 - 105, www.nssoud.cz, zdejší soud uvedl, že nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti a nekonkrétnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.

Azylově relevantní pak jistě není ani obava před mafí, kterou stěžovatel v obecné rovině a bez dalšího rozvedení zmiňoval. Otázkou vyhrožování ze strany soukromých osob se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 4 Azs 25/2003 - 80, v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, či v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, všechny viz www.nssoud.cz. K námitce týkající se legalizace pobytu (stěžovatel uváděl, že chce získat azyl, aby mohl vést normální život v ČR) Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, publ. ve Sb. NSS pod č. 397/2004.

Pokud jde o argumentaci stěžovatele prostřednictvím § 14a zákona o azylu, je třeba upozornit na to, že stěžovatel konkrétně neuvádí, jaké reálné hrozby, které předpokládá § 14a odst. 2 písm. a) až d) zákona o azylu, mu hrozí. Doplnkovou ochranou se zdejší soud rovněž zabýval v řadě svých rozhodnutí. Viz např. rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, rozsudek ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, oba www.nssoud.cz. Částečně lze odkázat i na judikaturu ve věci tzv. překážek vycestování, kterýžto institut však již byl ze zákona o azylu vypuštěn. Lze tak poukázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2004, č. j. 7 Azs 164/2004 - 85, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto

okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta za jeden úkon právní služby – písemné podání soudu týkající se věci samé ze dne 13. 4. 2010 (doplnění kasační stížnosti) – částkou 2100 Kč a 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu